23/04/2022

Αλεξανδρουπόλεως Άνθιμος: Θάνατος είναι η αποτυχία του ανθρώπου να γίνει αθάνατος όσο ζει

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αλεξανδρουπόλεως

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αλεξανδρουπόλεως κ. Άνθιμος, το πρωί της Μεγάλης Παρασκευής χοροστάτησε στην Ακολουθία του Εσπερινού της Αποκαθηλώσεως στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό Αγίου Νικολάου Αλεξανδρούπολης. Κατά τη διάρκεια του εσπερινού και λίγο πριν την Αποκαθήλωση, εξεφώνησε την καθιερωμένη ομιλία του έμπροσθεν του Εσταυρωμένου. “Η ζωή μας μπορεί να κατασταθεί αθάνατη πριν πεθάνουμε. Αν δεν προλάβουμε, τότε πραγματικά θα πεθάνουμε για όλη την αιωνιότητα”, τόνισε μεταξύ άλλων ο Σεβασμιώτατος.

Μετά το τέλος του Εσπερινού, ιερείς βρέθηκαν στα δύο κοιμητήρια της πόλης μας

όπου έψαλλαν τα εγκώμια και τέλεσαν τρισάγιο για όλους τους κεκοιμημένους. Ο Σεβασμιώτατος παρέστη στο Α΄ Κοιμητήριο της πόλεως μας, πραγματοποίησε περιφορά του Επιταφίου εντός του κοιμητηρίου, ενώ τέλεσε τρισάγιο υπέρ πάντων των προαναπαυσαμένων πατέρων και αδελφών ημών.

Το απόγευμα της ίδιας μέρας η Ακολουθία του Επιταφίου τελέστηκε σε όλους τους ναούς της Μητροπόλεώς μας. Κέντρο του εορτασμού ήταν ο Ιερός Μητροπολιτικός Ναός Αγίου Νικολάου Αλεξανδρούπολης. Το παρών έδωσαν οι Πολιτικές και οι Στρατιωτικές Αρχές του Τόπου μας. Λίγο πριν το τέλος της Ακολουθίας πραγματοποιήθηκε και η λιτανεία του Επιταφίου στην Κεντρική Λεωφόρο Δημοκρατίας.

Παρακάτω μπορείτε να διαβάσετε ένα απόσπασμα από την ομιλία του Σεβασμιωτάτου για την Μεγάλη Παρασκευή:

Καταλαβαίνετε, λοιπόν, ότι ο θάνατος του θανάτου είναι το πιο χαρμόσυνο άγγελμα που μας δίνει ο Εσταυρωμένος. Ο θάνατος είναι η άλλη διάσταση της ζωής μας, που την μετατρέπει από βιολογική λειτουργία σε πνευματικό άθλημα. Το άθλημα αυτό, τελείται μεν σ’ αυτόν τον κόσμο, αλλά συντελείται στην αιωνιότητα.

Είμαστε αθάνατοι επειδή είμαστε θνητοί. Είμαστε αθάνατοι επειδή μπορούμε να γίνουμε αθάνατοι και δάσκαλος της αθανασίας της ζωής είναι ο θάνατος. Η ζωή μας μπορεί να κατασταθεί αθάνατη πριν πεθάνουμε. Αν δεν προλάβουμε, τότε πραγματικά θα πεθάνουμε για όλη την αιωνιότητα. Αυτό πάει να πεί, ότι θάνατος είναι, η αποτυχία του ανθρώπου να γίνει αθάνατος όσο ζει.

Αφού η αθανασία συντελείται προ του θανάτου, κανένας μας δεν μπορεί να γνωρίζει ποιος πέτυχε.

Είναι στενή η πύλη που οδηγεί στην αιώνια ζωή. Γι’ αυτό οι άνθρωποι είμαστε τα πλέον αμήχανα πλάσματα στον κόσμο. Μια μεγάλη ευτυχία μπορεί να μας φέρει στην απώλεια, ενώ ένας πόνος, μια αρρώστια, μια μεγάλη δυστυχία, μπορεί να εξασφαλίσει την σωτηρία μας. Πάνω στον πόνο Του ο Εσταυρωμένος, στράφηκε στο ληστή και του είπε: «αλήθεια σου λέω, σήμερα θα είσαι μαζί μου στον Παράδεισο10» και σε λίγο πέθαναν και οι δύο. Εκείνο το «σήμερον», όμως, έφερε τεράστια ανατροπή στην εσχατολογική διάσταση της ανθρώπινης ψυχής.

Τελικά, η ψυχή που αδιαφορεί για τον χρόνο είναι αθάνατη. Η ψυχή που ενδιαφέρεται για τον χρόνο είναι θνητή. Επειδή η ψυχή δεν είναι εκ προοιμίου αθάνατη. Η ψυχή καλείται στην αθανασία. Κι αυτό, επειδή η ψυχή δεν είναι

πράγμα, ώστε να έχει δεδομένες ιδιότητες.
Είναι κάλεσμα.

Στις μέρες μας, τόσο ο Ιουδαίος όσο κι ο Έλληνας, σαν εκφραστές των δύο τρόπων ύπαρξης αναβιώνουν επικίνδυνα, όταν και οι δύο τρόποι αναζητούν την ευδαιμονία μετά τον θάνατο. Όμως η Εκκλησία δεν μιλάει για τα «μετά» τον θάνατο (εκείνα τα ξέρει), μιλάει περισσότερο για τα «πριν», αφού ο Χριστός «επί γης κατήλθε, ίνα σώση Αδάμ και εν γη μη ευρηκότα …, μέχρις άδου κατελήλυθε ζητών 12».

Για την Εκκλησία, η πρόγευση της ευδαιμονίας είναι το Πάσχα της ζωής. Η ζωή στην ουσία της είναι ευδαίμων, στο βαθμό που μετέχει στην αιωνιότητα. Οπότε έχουμε να διαλέξουμε ανάμεσα στην έμπιστη διάνοιξη της ψυχής στο πασχαλινό λειβάδι της θείας μακαριότητας η τον εγκλεισμό της στο τεχνολογικό ρημάδι του θανατερού εγωισμού.

Τελικά, το πάσχα της ζωής υπάρχει μόνο ως Πάσχα του Θεού. Τελικά, σωστά έγραψε ο Απ. Παύλος στους Κορινθίους, για τους Ιουδαίους και τους Έλληνες. Η καρδιά της οικουμένης σπάραξε σε δύο πόλεις, στην Ιερουσαλήμ και στην Αθήνα. Ο Σωκράτης όμως, μόνος άκουγε την φωνή του δαιμονίου του. Ενώ ο Ιησούς άκουγε την φωνή του ίδιου του Θεού, του Πατέρα Του.

Που του έλεγε να σώσει τους αμαρτωλούς. Όμως, με παράπονο λίγο πριν τον σταυρώσουν φώναξε: «ποσάκις ηθέλησα… και ουκ ηθελήσατε». Αυτό το «ουκ ηθελήσατε» ηχεί σαν πνευματική καταδίκη του ανθρώπου, ο οποίος δεν αποφασίζει να διώξει από τα βλέφαρά του τον ύπνο του κόσμου.

Δεν το μπορούσαν ούτε οι μαθητές του, στον κήπο της Γεθσημανή και ο Χριστός παραπονέθηκε: «Σίμων καθεύδεις; ουκ ίσχυσας μίαν ώραν γρηγορήσαι;» Αλλά και ο Σωκράτης απευθυνόμενος στους Αθηναίους τους λέει πως αν με σκοτώσετε «… είτα τον λοιπόν βίον καθεύδοντες διατελοίτε αν». Η στάση του Σωκράτη απέναντι στο θάνατο αποτέλεσε στροφή στη φιλοσοφία. Η στάση του Ιησού απέναντι στο θάνατο απετέλεσε στροφή στην παγκόσμια ιστορία αλλά κυρίως στην κοσμική μοίρα του ανθρώπου.

Σωστά, λοιπόν, γράφει ο Παύλος, ότι αυτή «είναι η απόδειξη της δυνάμεως του Θεού»! Πράγματι, «το μάτι δημιουργήθηκε για το φως, το αυτί για τους ήχους, όλα τα πράγματα για το σκοπό τους και η ψυχή με τις επιθυμίες της δημιουργήθηκε για να ορμάει ακάθεκτα προς τον Χριστό13». Γι’αυτό και η Εκκλησία μας, στα πιο Μυστικά της Κείμενα, ονομάζει τον Εσταυρωμένο (τον ευτελισμένο, τον γυμνό, τον καθημαγμένο και νεκρό, επάνω στο ατιμωτικό ξύλο

του σταυρού), Τον ονομάζει: «μεγάλο έρωτα της ψυχής μας14». Που όταν απουσιάζει από την ζωή μας, τόσο πιο απαιτητικός γίνεται!

Καλή Ανάσταση, αγαπητοί μου, καλή Ανάσταση!